

Povídání s Janem - doslov

Na otázku zda se modlím, jsem odpovídal nejednou, vždy stejně a vždy s vysvětlujícím komentářem: "Ano, neustále".

Mohl jsem tak odpovědět, neboť jsem přesvědčen, že nejčistší a současně nejúčinnější modlitbou je život v Řádu a já se rozhodl takto žít.

Není důležité, jakou formu má niterný rozhovor člověka s Bohem. Podstatné vždy bylo a bude, zda jeho skutky budou v souladu s etickou normou života, kterou někdy nazýváme svědomím, jindy desaterem a pro jiného jsou synonymem Řádu. A vždy rozhodne, jak této normě nejenom rozumíme, ale do jaké míry jsme rozhodnutí ji i žít.

Přijmeme, že při svém rozhodování má člověk právo zeptat se svého nitra, své duše, zda je jeho krok v souladu s Božím Řádem?

Pak můžeme jistě přijmout i skutečnost, že za tímto právem stojí v pozadí odvěká touha člověka toto právo uplatňovat, hovořit s Bohem. Vést niterný dialog. Svěřovat se, prosit o pomoc. Nabízet se pro pomoc i ku pomoci. Modlit se. Volně, bez předsudků. Nikoli poníženě, avšak s přirozeným respektem, s pokorou.

Ano, modlím se. Takto pojatá modlitba, takovýto dialog mne hluboce naplňuje. Je mi vlastní, stal se přirozenou složkou mého života. Nevyčerpatelným zdrojem síly a naděje.

Modlím se a děkuji.

Za každé nadechnutí.

Za každý okamžik života, jenž je mi ještě dán.

(J. Konfršt, březen 2006)